

VERSLÁB • VERSLÁB • VERSLÁB • VERSLÁB

Ferencz Győző: MINT A TUDAT REJTETT BARLANGJÁRATAI

Mint a tudat rejtett barlangjáratai,
A régi lakások homályba vesző alaprajza.

A hajópadlós cselédyszobába,
Ahonnan hajnalonta elindult az óbudai
Gázgyárba a gyámoltalan legkisebb
Agglegény testvér, beette magát
Az olcsó szivar áporodott szaga,
Az éjjeliszekrényen gyufáskatulya
És gyanús gyógyszeresüvegek.

Az estére gőzpárás, reggelre jéghideg
Konyhában odakint
A gáz fölött száradt a férfiing,
Nyers szemeskávét pörkölődött
Vaslapon, az örök baracklevárhoz
Vaj helyett főzőmargarin.

Esténként a hosszú ablaktalan ebédlőben
Egy távoli, valószerűtlen
Világból itt rekedt alakok
Egymást lármásan túllícitálva
Fogták el a pagát ultimót.

Nyíltak még beljebb további szobák,
Az egyiknek félköríves erkélye volt,
Ott őrizte bezárkózva titkos gyászát
Két jólszituált gyerektelen öreg.

Beljebb, a lakás végében a családi
Festőművész, az istenfélő vénlány,
Az egyik ikerhúg, az a ripók,
Festette háromkirályos képeslapjait,
Lámpaernyőit körbetáncolták
Az esetlen mozgású akvarell angyalok.

Egy este, talán tarokk lett volna,
Becsöngetett a sógoruk, gyalog jött haza
Az orosz frontról az első háborúból,
Most meg gyalog ment fel a másodikra,
És amikor nagyanyám ajtót nyitott,
Bedőlt az előszobába holtan.

Ott megy el az 59-es villamos Farkasrétre,
De nem léphetem át a küszöböt én se,
Nem léphetem át már soha többé.
A régi lakás, Királyhágó utca 5/b.

A ROVATOT SZERKESZTI: KIRSCHNER PÉTER

NŐK ZSÁMBÉKON

Zappe László

Amikor egy július végi estén elindultam Zsámbékra, még kánikula volt, én meg elfelejtkeztem a vészjósló prognózisokról. Páty felé járhattam, amikor leszakadt az ég. De Zsámbékon sohasem lehet tudni, vajon a szabadban lesz-e az előadás vagy rakétasilóban, esetleg a hajdani legénységi szállás valamelyik hálótermében. Mikor odaértem, az eső már nagyjából elállt, így az előadást némi késéssel megtartották. Pedig a szabadban volt. Csak én nem voltam hozzáöltözve. Legalább tíz fokkal volt hidegebb, mint amire számítottam.

A cím azonban lélekmelengetőnek tetszhetett: Lüsizisztraté keresése – nők a Zsámbéki medencében. A Kompania Színházi Társulat, a holland Space Theater és a Zsámbéki Színházi Bázis közös produkciója azonban a permetező esőnél is hatékonyabban hűtött. Pedig a kezdés biztató volt: némi hezitálás után ugyan, de görögös ritmusú szöveg zendült fel ironikusan deklamáló ifjú hölgyek ajkán. Ám néhány mondat után a hölgyek eltűntek, csak a hangjuk maradt, helybeli asszonyok, lányok önvallomásait, élettörténeteit mondták hangszóróból, miközben valahol a távolban szorgosan pakolni kezdtek, asztalokat, székeket hordtak egy tisztásra. Mi eközben a hidegben dideregve, az el-eleredő esőben ázva valójában rádiós dokumentumjátékot hallgathattunk. Szokványos és különös, érdekesebb és érdektelenebb életrajzokat. Önportrékat, bölcselkedéseket, életigazságokat.

Arday Petra rendezői elképzelésének alapeszméje jó félóra múltán derült ki. A színésznők ekkorra elkészültek a székek, asztalok kirakásával, és minket oda invitáltak. Maguk pedig ettől fogva görögös fehér leplekben, a közeli fák közt bolyongva mondták tovább, amit addig. Végül pedig közénk ültek az asztalokhoz, úgy mondták bele a képünkbe a Zsámbék környéki asszonyok vallomásait. Szóval ennyi volt a nagyrendezői ötlet, hogy így kerüljünk egyre közelebb a női lét viszontagságaihoz.

A idei zsámbéki szezon egyik vezérgondolata volt a nőkérdés. A Nem – de hogy nem című produkció (A Munkacím költöző

KONYHAMŰVÉSZET 1990–2006

Kiállítás egy úttörő folyóirat negyedszázados születésnapja alkalmából
Magyar Kereskedelmi és Vendéglátóipari Múzeum, 2015. november 1-ig

